

1929 Udvalgs Flertals Forslag.

I.

Vi kan i Overensstemmelse med den Stilling, Retsplejeudvalgets Flertal i Skrivelser af 30. Juni og 23. Oktober 1928 har indtaget, tiltræde Forslaget om den fornødne Prøve, indrettet efter Retsplejeudvalgets Forslag (§ 5, 1. Stk., p. 23). Denne Prøve og dens nye Form er godkendt af Højesteret, Rigsdagens Ting og nu hele 1929-Udvalget. § 5, 1. Stk. (p. 23).

Kun Sagførerraadets Flertal har nu (i Modsætning til Opfattelsen i Oktober 1928, da kun et Mindretal vilde opgive Prøven) stillet Forslag om at hæve Prøven.

1929-Udvalgets Flertals Begrundelse af Forslaget ved Ønsket om at imødekomme de unge Sagførere burde ikke kunne være det afgørende, hvis Prøven ikke i og for sig var i Retsplejens Interesse, men er et Bevis for, at de unge Sagførere ønsker Adgang til at dygtiggøre sig og naa et Maal. Det er ikke i Retsplejens Tarv, at man af Konkurrencehensyn lukker de unge ude herfra.

Men bortset fra Motiveringen er der altsaa Enighed om denne Prøve for Højesteret som Betingelse for almindelig Møderet.

II.

Men desuden foreslaar 1929-Udvalgets Flertal, at en Sagfører, der i 3 Aar har § 5, 2. Stk. mødt i 4 Sager, skal kunne opnaa Højesterets Anerkendelse af almindelig Møderet. (p. 24).

Det er i Virkeligheden at opstille 2 Arter af Prøver: En virkelig Prøve, eller Prøvetid, der anmeldes for Domstolen og varer 1½ Aar, og

En skjult Prøve, der varer 3 Aar.

Vi maa bestemt fraraade denne forvirrende og unødvendige Regel. Vi henviser til 1929-Udvalgets Mindretal p. 32 til 33, hvis Bemærkninger vi ganske kan tiltræde.

Ganske stødende vilde det for Befolkningen og Domstolen ogsaa være, at en Sagfører, der ikke har bestaaet Prøven efter § 5, 1. Stk., derefter skulde hemmelig begynde Prøven efter § 5, 2. Stk.

III.

Overfor 1929-Udvalgets Flertals Forslag om at give Landsretssagførere speciel § 8, (p. 25) Ret — naar man har praktiseret i 5 Aar og personlig har udført 15 Sager for Landsret eller Sø- og Handelsret — til at møde for Højesteret i »egne« Sager skal vi henvise til Retsplejeudvalgets Skrivelse af 30. Juni 1928 (Betænkningen p. 41).

Vi er stadig af den Formening, at det er en total Misforstaaelse, hvis man tror, at Befolkningen skulde have Fordel af den uprøvede Sagførers Bestemmelse om, hvorvidt den tabte Sag bør appelleres, og af hans Procedure, fordi han har ført og tabt Sagen for ham i Landsretten. Vi tror stadig, at det er et Minus for Parten.

Men dernæst er det et Minus for Retsplejen, idet vi stadig hævder, at det vil kunne medføre unødige Appeller, Overbelastning af Højesteret og langsommere og vanskeligere Behandling i Højesteret.

For saa vidt Retsplejeudvalget (i Skrivelse af 23. Oktober 1928) subsidiært foreslog en speciel Ret til at give Møde for Appelinstævnte, naar den paagældende Landsretssagfører havde fungeret i 8 Aar — en Regel som Rigsdagen senere har tiltraadt — laa dette i, at her bliver der ikke Tale om Jugement for Landsretssagføreren, om Appel bør institueres eller ej, og her ligger selve Fremstillingen af Sagen hos Appellantens Sagfører. Her vilde Betænelighederne derfor være betydelig mindre. Men vi mener i øvrigt, at Retsplejeudvalgets og Højesterets principielle Standpunkt er det rette.

1929-Udvalgets Flertals Forslag (§ 8, p. 25) om, at Kravet om 1. Karakter til juridisk Embedseksamen kan erstattes af en nærmere angiven Erklæring fra vedkommende Landsret, maa vi bestemt fraraade og henviser herved til 1929-Udvalgets Mindretals Bemærkninger p. 30.

Efter Flertallets Mening er den Vej, man bør følge, og som formentlig vil være baade i Publikums og i Sagførerstandens velforstaaede Interesse, følgende:

Betingelserne for at være Sagfører overhovedet bør sættes ens ved Starten (jfr. Udkastets §§ 3 og 4), saaledes at en Underretssagfører, efter at have praktiseret en vis